

Editorial

El passat 14 de desembre de 2004 es va celebrar, al Museu Episcopal de Vic, l'assemblea ordinària de socis de l'ACRAM. A l'hora de presentar les activitats realitzades a terme durant l'any es va destacar l'entrevista que es va dur a terme amb el nou Director General de Patrimoni de la Generalitat de Catalunya, Sr. Francesc Tarrats. En aquesta entrevista se li va oferir la col·laboració de l'Associació amb la Direcció General, que va acceptar. També se li van presentar les iniciatives més destacades dutes a terme per l'ACRAM, com són la celebració del III Congrés d'Arqueologia Medieval i Moderna de Catalunya i l'edició de la revista "Arqueologia Medieval". En relació a aquestes activitats, se li va plantejar la possibilitat que la Direcció General hi col·laborés. Se'ns va emplaçar a una propera reunió, per concretar aquesta col·laboració.

Continuant amb les activitats dutes a terme es va parlar del butlletí "Seqüència". En el darrer any se n'han editat dos números, del que hem considerat una transició cap al nou format, que va ser aprovat per l'Assemblea de l'any 2003. Una altra activitat desenvolupada per l'ACRAM, ja iniciada en anys anteriors, ha estat el seguiment del tema del mercat del Born de Barcelona. En aquest sentit, s'ha mantingut el contacte amb la resta d'associacions amb les quals es va iniciar i continuar el seguiment i pressió sobre el tema.

La darrera de les activitats presentades feia referència a l'inici del procés per a la celebració del III Congrés d'Arqueologia Medieval i Moderna de Catalunya, del qual se'n va parlar a les activitats previstes per aquest any. Un altre dels temes inclosos a l'ordre tractava de la renovació de la junta directiva. Es va presentar la baixa com a membre de la junta, de Jordina Sales, que ha estat substituïda per Alba Rodríguez.

Pel que fa a les activitats previstes per a l'any 2005 es va destacar la sortida del primer número de la revista "Arqueologia Medieval". El bon estat econòmic de l'associació, que també va ser presentat a l'Assemblea, permetrà que es pugui editar el primer número. Cal destacar que aquest primer número serà gratuït per als socis, fet que esperem que es pugui mantenir en els propers números. Tot i això, s'està en contacte amb les empreses d'arqueologia i administracions perquè col·laborin en la seva edició.

Una altra de les activitats que es duran a terme l'any 2005 seran les tasques de preparació del III Congrés d'Arqueologia Medieval i Moderna a Catalunya, que se celebrarà a Sabadell, el mes de maig de 2006. El congrés tindrà una estructura similar al celebrat a Sant Cugat del Vallès, de tres dies i mig de durada: el dijous un tema monogràfic (que girarà al voltant de l'arqueologia preindustrial); de divendres a diumenge, les comunicacions de món urbà i rural. Pel que fa als pòsters, es pretén continuar amb la línia de proposar la presentació de materials no-ceràmics recuperats en contextos arqueològics.

Una altra de les activitats que es continuaran desenvolupant serà l'edició del butlletí "Seqüència", amb la nova versió reduïda. Finalment, i com a objectiu per a cada any marcat des de la junta de l'ACRAM, es continuarà treballant perquè la veu i opinió dels professionals de l'arqueologia medieval estigui present en els debats sobre temes que afectin la nostra disciplina.

Un cop finalitzada l'Assemblea, es van visitar les restes corresponents a l'església de Santa Maria la Rodona, localitzades durant les excavacions realitzades a la plaça de la catedral de Vic. La directora de la intervenció, Carme Subiranas, ens va presentar les diverses restes localitzades i la seva evolució i ubicació cronològica. A la tarda, es va concloure la jornada amb una visita al Museu Episcopal de Vic. Z

III Congrés Internacional sobre Museïtzació de Jaciments Arqueològics

El III Congrés Internacional sobre Museïtzació de Jaciments Arqueològics que va tenir lloc el passat mes de novembre a Saragossa, és la continuació d'anteriors trobades que neixen a partir del moment que es té consciència de la necessitat de crear un marc de treball on puguin trobar-se els models i els criteris tècnics útils per tots els professionals que s'hi dediquen a donar a conèixer els resultats de les excavacions arqueològiques al gran públic, a través de museus, centres d'interpretació, etc.

Així, el primer Congrés, sorgeix de l'interès de dues institucions, el Servicio de Arqueología de Alcalá de Henares i el Museu d'Història de la Ciutat de crear un fòrum de debat sobre els problemes generats al voltant del tema de la valorització del patrimoni arqueològic. Aquesta primera trobada té lloc a Alcalá de Henares, l'any 2000 sota el títol *Ciudad, arqueología y desarrollo. La musealización de los yacimientos arqueológicos*.

L'any 2002 el congrés va tenir la seva continuïtat al Museu d'Història de la Ciutat de Barcelona, on van treballar-se els temes *Models de presentació: criteris i instruments de museïtzació*, la problemàtica de la *Gestió de museus o centres d'interpretació*, la incorporació de les *Noves tecnologies aplicades a la museïtzació de jaciments*, i per últim, diversos exemples sobre estudis de *Públic als jaciments arqueològics*.

Finalment, entre els dies 15 i 18 de novembre de 2004 va celebrar-se a Saragossa el *III Congrés Internacional sobre Museïtzació de Jaciments Arqueològics*. El títol escollit en aquesta ocasió va ser *De l'excavació al públic. Processos de decisió i creació de nous recursos*. El Congrés s'estructurà al voltant de quatre temes concrets:

Excavar, Exposar, Conservar o Reservar. Criteris tècnics per un procés de decisió, sessió desenvolupada per Antoni Nicolau, director del Museu d'Història de la Ciutat de Barcelona. En aquesta sessió va plantejar-se la necessitat d'avançar en una metodologia d'anàlisi i avaluació de les restes arqueològiques exhumades per tal de decidir respecte a la seva conservació, mitjançant la creació d'instruments d'inventari del patrimoni arqueològic, d'àrees de reserva arqueològica i la integració del patrimoni arqueològic en el planejament urbanístic.

De la conservació a la presentació. El tractament de les restes: Reintegrar, Reconstruir, Recrear... aquesta sessió portada per Manuel Olcina, Conservador del Museu Arqueològic d'Alacant. Planteja el fet que s'ha de buscar la màxima legibilitat als vestigis, afegint només els elements claus que ajudin a la seva comprensió.

Explicar o contar. La selecció temàtica del discurs històric, sessió desenvolupada per José Antonio Lasheras, Director del Museo de Altamira. Va tractar el tema de la selecció dels continguts en el discurs museístic, especialment en el discurs divulgatiu, on aquesta selecció i integració de coneixements ha de produir una informació assequible.

Els jaciments museïtzats com a recurs cultural i turístic. Sostenibilitat i qualitat de la visita, que va estar dirigida per Renée Sivan, Arqueòloga i experta en patrimoni. El seu punt de partida és que el protagonista ha de ser el visitant i sobretot fa especial menció al fet que s'ha de tendir a crear entitats sostenibles, que tinguin la capacitat de mantenir allò creat.

Les actes d'aquest congrés no estaran disponibles fins la tardor de 2005. Les actes del II congrés celebrat a Barcelona, les podeu trobar a la botiga del Museu d'Història de la Ciutat de Barcelona. Les del I congrés s'hi troben exhaurides. La seu del IV Congrés serà Santiago de Compostela a la tardor de 2006 z

Isabel Fernández del Moral

Museu d'Història de la Ciutat

Excavació a la plaça de la catedral de Vic

Les restes arqueològiques de Santa Maria la Rodona

Carme Subiranas Fàbregas

ARQUEOCIÈNCIA Serveis Culturals

La plaça de la Catedral de Vic es troba emplaçada a la part baixa del nucli antic de la ciutat, davant mateix de l'edifici de la catedral de Sant Pere. L'àrea afectada és actualment una plaça pública que se situa al mateix lloc on s'ubicava l'antiga església de Santa Maria la Rodona, l'existència de la qual es remunta al segle X i que amb successives reconstruccions als segles XI i XII perdurà fins l'any 1787.

La intervenció arqueològica

L'excavació del subsòl de la plaça de la Catedral era una assignatura pendent de l'Ajuntament de Vic, quan l'any 1993 el consistori va començar a plantejar l'arranjament de la plaça i adequar el projecte urbanístic amb l'interès històric d'aquest espai. El procés s'inicià l'any 1998 amb la realització d'una campanya de sondejos arqueològics per tal de determinar el tipus i entitat de les restes conservades, treballs dirigits pels arqueòlegs Josep Pujades i Carme Subiranas.

Com era d'esperar, els resultats obtinguts posaren de manifest l'existència, al subsòl de la plaça, de restes de l'antiga església de Santa Maria la Rodona i d'una necròpolis associada. Les dades confirmaven les previsions inicials i determinaven la necessitat de realitzar una intervenció exhaustiva abans d'iniciar qualsevol obra o actuació que afectés mínimament el subsòl.

El 24 de febrer de l'any 2003, l'Ajuntament de Vic aprovà finalment el projecte de reforma de la plaça de la Catedral i dels carrers adjacents, iniciant-se la seva execució el mes de maig de 2004. L'obra s'inclouïa en la política de la Direcció General d'Arquitectura i Habitatge de la Generalitat d'intervenció i revitalització de centres històrics dins el Programa d'inversions 2002-2004 de l'u per cent cultural.

L'excavació projectada contemplà únicament l'excavació de l'espai interior de l'antiga església, sense actuacions a la zona de l'actual escalinata de la Catedral ni tampoc l'espai de la plaça fora dels límits on se situa l'església de Santa Maria.

Les restes arqueològiques de la plaça de la Catedral de Vic

La intervenció arqueològica realitzada ha aportat dades noves i importants sobre l'antiga església de Santa Maria

la Rodona. Si bé és cert que la documentació escrita ja permetia interpretar alguns aspectes sobre la singular església de planta circular construïda al segle XII, poques eren les dades específiques sobre la seva forma i característiques constructives o sobre els edificis precedents dels segles X i XI.

Malgrat l'extensió de la zona excavada, l'estratigrafia documentada és escassa atès el grau d'arrasament que patiren les restes des del moment de la demolició de l'església l'any 1787. Aquest fet implica que les restes arquitectòniques es documentin únicament a nivells de fonamentació, sense una superposició estratigràfica que permeti determinar nivells de pavimentació o reformes estructurals de l'edifici.

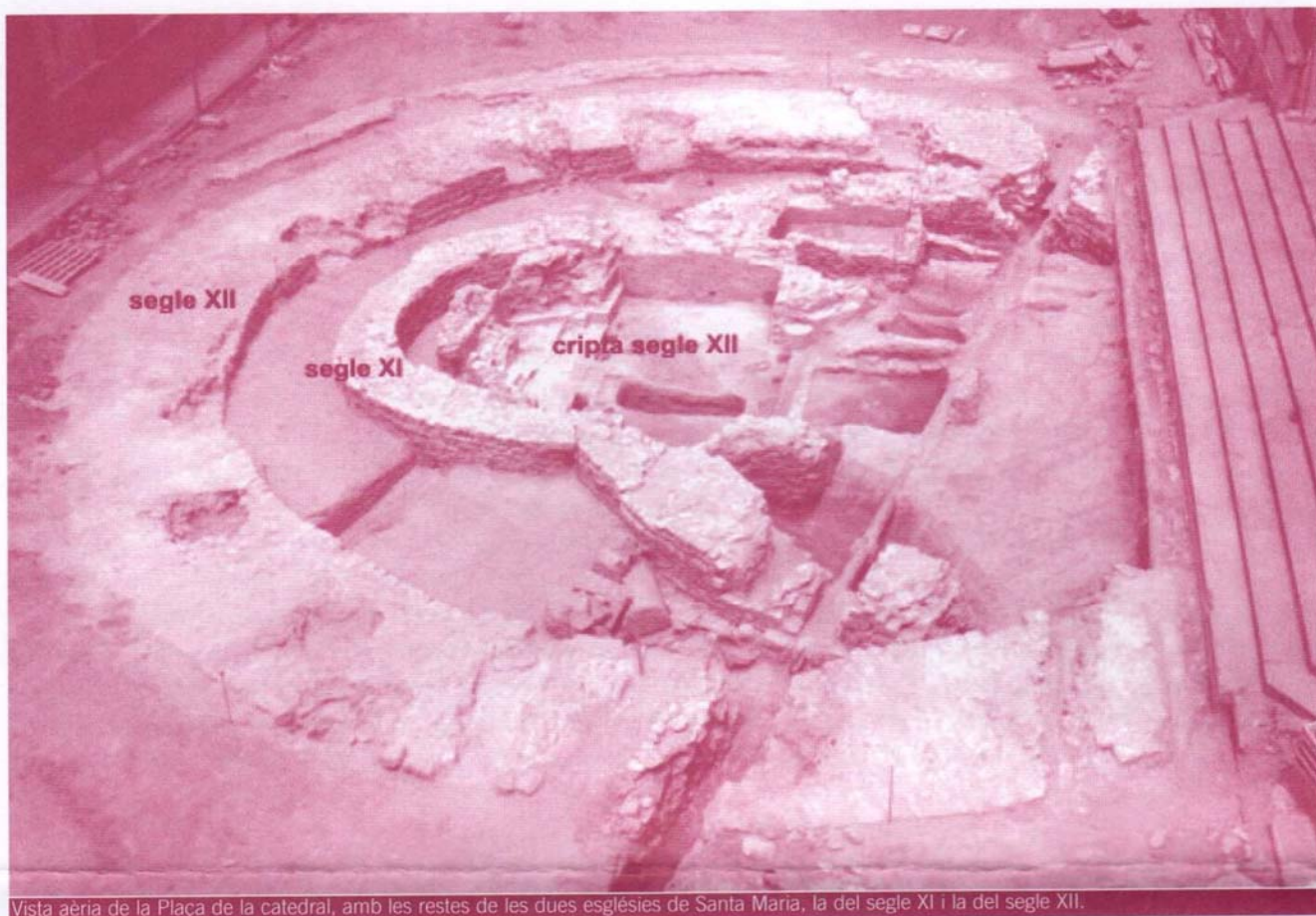
L'àrea excavada ha posat al descobert l'existència de dues construccions clarament diferenciades que s'han de relacionar indiscutiblement amb dos edificis diferents: l'església del segle XI (bastida vers el 1038 pel bisbe Oliba) i l'església del segle XII (aixecada de nova planta entre 1141 i 1180).

Les evidències d'una ocupació romana anterior a l'existència de Santa Maria (ss. II-IV)

Malgrat el caràcter residual de l'estratigrafia, s'ha documentat l'existència d'estratigrafia associada a una ocupació romana de la zona, nivell on s'insereixen totes les construccions i les tombes d'època medieval. No s'han identificat però restes constructives associades, per la qual cosa és per ara del tot impossible establir cap tipus d'hipòtesi sobre el tipus d'ocupació. El material arqueològic associat situa aquesta ocupació entre els segles II-IV, moment al que també correspon l'enterrament de tègules a doble vessant documentat durant els treballs d'excavació.

L'església del segle X

Si bé la documentació escrita ens informa de l'existència al segle X d'una església dedicada a Santa Maria, les dades arqueològiques no han posat al descobert cap resta arquitectònica que pugui relacionar-se amb aquest primitiu edifici. Les fonts bibliogràfiques al respecte consideren que deuria tractar-se d'un edifici de planta rectangular i de factura senzilla o rudimentària, però la manca de vestigis arqueològics fa impossible corroborar aquesta hipòtesi. Tot i això, l'aparició de varies tombes dels segles IX-X

Vista aèria de la Plaça de la catedral, amb les restes de les dues esglésies de Santa Maria, la del segle XI i la del segle XII.

esdevenen l'únic testimoni de l'existència d'aquesta església, anterior a la que sí s'ha pogut documentar del segle XI.

L'església del segle XI

A partir de la intervenció arqueològica són importants les noves dades sobre el procés de transformació de l'església de la Rodona al llarg dels segles. En primer lloc les restes conservades ens permeten desmentir la hipòtesis existent fins ara on es plantejava que la primitiva església del segle X fou només objecte de parcials remodelacions al segle XI. En aquest cas, les dades arqueològiques determinen que al segle XI es produí una total reconstrucció, a través de l'obra promoguda pel bisbe Oliba, culminada segons els documents escrits vers l'any 1038. L'arqueologia permet també aclarir que aquesta nova església fou ja bastida amb una planta circular, dada totalment desconeguda fins ara.

L'excavació ha posat al descobert bona part de la planta del primer edifici romànic, amb una nau circular de 10,5 metres de diàmetre interior i una capçalera semicircular a ponent, de 5 metres de diàmetre interior. L'amplada del mur de la nau és de 1,5 m. i el de l'absis d'1 metre.

La construcció d'aquest original edifici durant l'episcopat d'Oliba, s'ha de vincular amb els corrents artístics provinents d'Itàlia, dirigits a la recuperació dels estils arquitectònics de l'Antiguitat Tardana i en la qual també podria integrar-se una altra de les més importants obres d'Oliba: les esglésies de la Trinitat i la Cripta del Pessebre de Sant Miquel de Cuixà (1046). En aquest context, Santa Maria de Vic presenta clars paral·lelismes amb les esglésies medievals circulars del nord d'Itàlia, com la de Brèscia o Mantova. La proliferació d'aquest tipus d'edificis de planta central es relacionen també amb un corrent de recuperació del culte marià, esdevingut en època altmedieval. No podem considerar, com succeeix en altres casos d'esglésies circulars, que pugui relacionar-se l'església de Vic amb la influència del Sant Sepulcre de Jerusalem. Com veurem més endavant, aquesta influència sí que podria haver estat essencial en la nova reconstrucció de l'edifici, esdevinguda al segle XII.

Òbviament, l'existència d'una església al segle XI implicà la formació d'una àrea de necròpolis al seu voltant, part de la qual s'ha posat al descobert a partir dels treballs arqueològics.

Vista general des de llevant de les restes de la cripta.

L'església del segle XII

Tal i com era ja conegut a partir de les fonts escrites, l'arqueologia ha corroborat que, cent anys després de la construcció de l'església d'Oliba, es reconstruí de nou l'església de Santa Maria, entre 1141 i 1180. Sobre aquest edifici, les restes conservades han evidenciat que el gran mur circular que ocupa tota la part central de la plaça de la Catedral correspon al mur perimetral d'una església de planta central, de proporcions monumentals, –de 25,25 metres de diàmetre interior– tant per l'espai que ocupa com per les dimensions pròpies del mur –2,60 metres d'amplada–. Els resultats obtinguts confirmen per tant la forma circular de l'edifici però descarten, tal i com s'havia establert en hipòtesis anteriors, l'existència d'una església de nau circular amb capçalera semicircular diferenciada; les restes arqueològiques constaten la inexistència d'aquesta capçalera al costat de ponent. L'àmplia zona excavada ha permès posar al descobert la major part del perímetre de l'església, excepte una part de llevant del mur on se situava la portada, que es conserva sota l'actual escalinata de la catedral neoclàssica.

Aquest nou projecte constructiu del segle XII implicà lògicament l'enderroc de l'edifici del segle XI, les restes del qual quedaren soterrades dins el perímetre del nou edifici. A la part central de la nova església del segle XII s'hi construí una petita cripta, l'existència de la qual era fins ara desconeguda. Es tracta d'una cripta de dimensions reduïdes, amb capçalera semicircular.

És per tant evident la contínua activitat constructiva que s'esdevingué a l'entorn de l'església de Santa Maria, que en un termini de poc més de tres segles fou reconstruïda tres vegades. En aquest context, cal plantejar-se el perquè d'aquesta nova reconstrucció, només cent anys després de la important i sòlida transformació promoguda per Oliba. La investigació arqueològica ens permet interpretar que la voluntat renovadora responia en aquest cas a interessos específics i a un context històric particular.

L'estudi realitzat al respecte ens porta a interpretar aquesta nova reconstrucció dins un context històric concret, que s'hauria de relacionar amb la influència del Sant Sepulcre de Jerusalem i a les relacions que en aquells moments s'esdevingueren amb Terra Santa. En el cas de Vic, la

documentació escrita posa de manifest l'existència de constants relacions entre el capítol de la Catedral vigatana i el Sant Sepulcre de Jerusalem, que culminaren el 1111 amb un agermanament entre ambdues institucions. Aquestes relacions s'establiren sota l'episcopat del bisbe Ramon Gaufred que fou alhora l'iniciador de l'obra reformadora de Santa Maria. Aquest context històric sembla relacionar les influències del Sant Sepulcre amb la reconstrucció de Santa Maria, bastida imitant la forma circular de l'edifici de Jerusalem. Per altra banda, aquesta fou una influència estesa en aquesta època arreu d'Europa.

Les reformes dels segles XVI-XVII

Com és habitual en qualsevol edifici amb una llarga pervivència en els segles, l'església medieval del segle XII fou objecte segles després, de puntuals però importants reformes en el seu interior, mantenint però la seva fesomia i planta original. Algunes d'aquestes reformes han estat identificades a partir de la intervenció arqueològica tot i que molt probablement foren moltes més les transformacions succeïdes al llarg dels segles, que no han pogut identificar-se atès el grau d'arrasament de les restes.

La conservació d'aquestes a nivells de fonamentació només ha permès evidenciar l'existència de reformes a la zona de la cripta que es tracta d'un espai subterrani que no fou afectat per l'arrasament dels nivells superiors. Es denota per tant que la cripta fou notablement transformada entre els segles XVI-XVII.

L'existència d'aquestes reformes que les dades arqueològiques situen al segle XVI, podria relacionar-se amb les transformacions succeïdes segons la documentació escrita, l'any 1575 que afectaren de forma important l'interior de l'església. Desconeixem però si el motiu de les reformes responia al mal estat de la cripta o a una reforma purament estètica adaptada als gustos de l'època.

Les reformes dels segles XVII-XVIII

Posteriorment a aquesta remodelació de la cripta es documenta clarament una posterior inutilització d'aquesta, amb un reompliment total a base de runa que la féu desaparèixer definitivament. Aquest fet degué produir-se entre finals del segle XVII i la primera meitat del segle XVIII, després dels importants desperfectes que patí l'església l'any 1695, quan la caiguda d'un llamp provocà la caiguda del campanar, d'una part important de la teulada i ocasionà desperfectes considerables en la seva

estructura, que perduraren gairebé fins a la demolició definitiva de l'edifici.

Dins aquest mateix període, entre finals del segle XVII i principis del segle XVIII se situa la construcció de dos dipòsits funeraris de forma rectangular, un dels quals es troba construït al bell mig del nivell de runa que reomplia la cripta. L'altre dipòsit afectà notablement les restes del mur de la nau de l'església del segle XI, ja que es troba construït al bell mig d'aquesta estructura.

La demolició de l'església de Santa Maria – La Plaça de la Catedral (finals segle XVIII- segle XX)

Uns anys després d'aquestes reformes, l'any 1787 es produí l'enderroc total de l'església de Santa Maria i també de la catedral romànica de Sant Pere, enderrocs motivats per la construcció de la nova catedral neoclàssica. La zona ocupada per l'antiga església fou convertida en una plaça, al bell mig de la qual s'hi erigí un monument en record de l'església de Santa Maria.

Consideracions finals

L'excavació arqueològica de les restes de Santa Maria la Rodona suscità des dels inicis un especial interès i curiositat per part de la ciutadania, que anà creixent a mesura que es posaven al descobert les restes conservades. Un cop finalitzats els treballs arqueològics, el juliol de 2004 i atesa la magnitud i l'impacte visual de les restes descobertes, es generà un moviment ciutadà que reclamava la integració i museïtzació de les restes dins el projecte de remodelació de la plaça, amb un canvi total del projecte urbanístic inicial, on es contemplava el cobriment de les restes.

A partir d'aquesta mobilització ciutadana, la Direcció General de Patrimoni Cultural comunicà a l'Ajuntament de Vic la seva voluntat de deixar visibles les restes i canviar per tant el projecte arquitectònic existent. Així mateix la Direcció General determinà necessari continuar l'excavació arqueològica sota les escales de la Catedral (propietat del Bisbat de Vic) i a la resta de la plaça, actuacions imprescindibles per completar el coneixement de l'edifici de la Rodona i del seu entorn immediat. Les difícils negociacions i la manca d'entesa entre la Direcció General de Patrimoni i el Bisbat de Vic (que ha d'autoritzar com a propietari l'excavació de les escales) han provocat que, sis mesos després de finalitzar la intervenció arqueològica, les restes de la Rodona continuïn descobertes i a l'espera d'una actuació definitiva que en garanteixi la seva conservació **Z**

Tal com indicàvem en el darrer núm. del Butlletí, hem obert als associats la possibilitat de donar a conèixer les monografies que hagin publicat recentment, a través de petites ressenyes que aniran apareixent en els successius números. Només cal que ens feu arribar les dades de l'edició i un petit resum del contingut del llibre. Esperem que aquesta nova secció ajudi a difondre les novetats bibliogràfiques en l'àmbit de l'Arqueologia Medieval.

Títol

Ceràmica trobada al Convent de Nostra Senyora dels Àngels d'Horta de Sant Joan.

Autors

Telese, Albert; Voigt, Ulli; Ros, Esteve; Miquel, Maria

Editor

Ecomuseu dels Ports. Horta de Sant Joan

Format

21 x 15 cm. 111 pàgines + 112 fotografies B/N

Preu

6,5 €

Comandes

Ecomuseu dels Ports. Av. Picasso, 18. 43596 Horta de Sant Joan.

e-mail: ecomuseu@elsports.org

Tel/fax. 977 43 56 86

Resum

Monografia que estudia els prop de 1200 fragments ceràmics localitzats en aquest convent i la incidència comercial dels diversos centres productors en les zones de Ponent. Aporta propostes d'intervenció dirigides a les Institucions en els casos de deposició no estratigràfica del material ceràmic quan es donin determinades circumstàncies, com ara l'aïllament absolut dels monuments i la indiscutible delimitació territorial. Z

Retornen Els Quaderns d'Arqueologia i Història de la Ciutat de Barcelona. QUARHIS

L'any 1960 veu la llum per primer cop la revista *Quaderns de Arqueologia e Historia de la Ciudad de Barcelona*, i ara, 24 anys després de la seva interrupció (any 1984), el MHCB vol reprendre aquesta publicació, amb el mateix esperit científic però en línia amb les noves tendències de la investigació. L'objectiu és crear a una publicació científica de caràcter anual, en la qual els arqueòlegs i altres investigadors puguin plasmar els resultats dels seus treballs, així com conèixer i participar dels resultats d'altres recerques, per tal de dotar-los d'una eina de referència a l'hora de treballar a Barcelona.

A banda dels articles seleccionats, cada número portarà diferents seccions reservades per donar altres informacions com ara la Memòria de l'activitat científica del Museu, el Balanç de les intervencions arqueològiques de Barcelona durant l'any o un petit Noticiari sobre els treballs d'investigació i les publicacions científiques del MHCB.

En aquest moment s'està treballant en l'elaboració del primer número d'aquesta segona època, que esperem surti cap a la primavera de 2005. Si voleu fer arribar els vostres articles, heu de tenir en compte que hauran de ser treballs arqueològics adscrits a l'àmbit de Barcelona ciutat i del seu territori d'influència i que només s'acceptaran originals inèdits. Els podeu fer arribar a l'adreça del Museu d'Història de la Ciutat (Pl. del Rei, s/n. 08002 Barcelona), amb la indicació Secretaria de Redacció dels *Quaderns d'Arqueologia i Història de la Ciutat*. (Caldrà ajustar-se a unes normes de presentació preestablertes). Els articles rebuts seran sotmesos a l'acceptació del Comitè científic de la revista, que seleccionarà entre els treballs rebuts els més idonis i ho comunicarà als autors. Z

Nou organigrama de la Direcció General del Patrimoni Cultural

segons el Decret de Reestructuració del Departament de Cultura (DOGC núm. 4292 - 31/12/2004)

Subdirecció General del Patrimoni Cultural
Sra. Carme Prats i Joaniquet
Àrea de Coneixement i Recerca
Sra. Gemma Hernández i Herrero
Secció d'Inventari del Patrimoni Cultural Immoble
Sra. Teresa Tosas i Jordà
Secció d'Informació i Estudis del Patrimoni Cultural
Sr. Josep Castells i Camp
Secció d'Actuacions del Patrimoni Cultural Immoble
Sra. Araceli Martín Colliga
Àrea de Planificació i Acció Territorial
Sr. Jaume Fresquet i Folch
Secció de Protecció del Patrimoni Cultural Immoble
Sra. Mariona Abelló Sala
Secció de Restauració i Consolidació del Patrimoni Cultural Immoble
Sra. Esther Colls Rissech
Àrea de Difusió i Explotació
Sra. Eulàlia Janer i Amargós
Secció de Documentació del Patrimoni Cultural Moble
Sra. Rosa M. Montserrat i Mestre
Secció de Gestió i Difusió del Patrimoni Cultural
Sr. Joan Rosàs i Reverte
Àrea de Desenvolupament i Projecció
Vacant

Subdirecció General d'Arxius
Sr. Ramon Alberch i Fugueras
Àrea de Coordinació General d'Arxius
Sra. Mariona Corominas
Secció d'Innovació Tecnològica i Gestió Documental
Sr. Lluís Cermeno i Martorell
Secció de Projectes i Protecció del Patrimoni Documental
Sr. Ramon Planes i Albets

Butlleta d'inscripció a l'Associació Catalana per a la Recerca en Arqueologia Medieval

NOM	COGNOMS
ADREÇA	TELÈFON
CODI POSTAL	POBLACIÓ
PROFESSIÓ	
ENTITAT	

Dades bancàries del/la sol·licitant

ENTITAT BANCÀRIA	NÚM. ENTITAT
ADREÇA DE L'ENTITAT	
OFICINA <input type="text"/>	NÚM. CONTROL <input type="text"/> NÚM. COMPTE <input type="text"/>

Quota anual: 28 €

Signatura

Quota institucional: 72 €

ACRAM

c/ Garcilaso 199, 1r 3a – 08027 Barcelona – Tel. 93 351 39 65
a/e: acram@eresmas.com